

5. Конвенція ООН про права дитини [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://www.unicef.org/ukraine/ukr/convention_small_final.pdf
6. Проблема батьків та дітей [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.etica.in.ua/problema-bat-kiv-i-ditej-v-suchasnij-etitsi/>
7. Система захисту дітей у Франції [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.webtools.com.ua/wp-content/uploads/2017/03/>
8. Укрінформ: Мультимедійна платформа іномовлення України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/2165052-killist-ditej-v-ukraini-zmensilas-majze-vdvici.html>

Носюк Оксана Анатоліївна

студентка

Житомирський державний університет імені Івана Франка

Захист прав людини

Пріоритетом для будь-якої держави має бути дотримання прав і свобод людини. У 1991 р. Україна, ставши незалежною державою, зробила перший крок на шляху до ствердження демократичності, верховенства права.

Так, у Конституції України окремий розділ присвячено правам і свободам людини і громадянина. Ст. 21 Конституції України визначає, що всі люди є вільні і рівні у своїй гідності та правах. Права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними. Відповідно до ст. 22 Основного Закону держави права і свободи людини і громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними. Конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані. Ч. 3 ст. 22 Конституції України підкреслює, що за прийняття нових законів або при внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Права будь-якої людини є універсальними (вони належать усім людям в будь-яких ситуаціях незалежно від соціального становища), вродженими (вони вже належать кожній людині лише за фактом народження) і невід'ємними (це означає неможливість позбавити індивіда цих прав чи неможливість його добровільної відмови від цих прав).

Для забезпечення реалізації та захисту прав і свобод людини і громадянина, Конституція і законодавство України передбачають можливість здійснення громадянами певних дій, а також утворення системи органів держави, призначенням якої є допомога громадянам у реалізації і захисті їх прав. Можливості здійснення громадянами певних вчинків щодо захисту власних прав і свобод і система органів, які захищають і забезпечують ці права та свободи утворюють юридичний механізм захисту прав людини.

Юридичний механізм захисту прав людини – це можливості здійснення громадянами певних вчинків щодо захисту власних прав і свобод.

Конституція України передбачає можливості здійснення громадянами дій, спрямованих на захист їх прав і свобод, як:

– захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань;

- об'єднуватися в політичні партії та громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод;
- проводити збори, мітинги, походи і демонстрації;
- направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення до органів державної влади;
- захищати в суді свої права і свободи;
- звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини;
- звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних установ або органів.

Конституція України досить чітко визначає систему органів та посадових осіб різних рівнів, які повинні захищати права і свободи людини і громадянина. Це: Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, місцеві державні адміністрації, підсистема судів загальної юрисдикції та спеціалізованих судів, Конституційний Суд України, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, прокуратура, адвокатура, інші правоохоронні органи України.

Особливе місце у системі гарантій посідає Президент України. Він зобов'язаний сприяти формуванню відповідних механізмів контролю та забезпечення реалізації прав і свобод людини і громадянина, а обстоюючи їх, створювати умови нетерпимого ставлення до будь-яких випадків порушення таких прав і свобод.

Основною ефективною формою захисту прав і свобод є судовий захист. Потреба у судовому захисті закономірно впливає з ускладнення характеру структури економічних відносин, зростанні конфліктності і соціальних протиріч у суспільному житті.

Проте, на жаль, права людини в Україні частіше за все залишаються вивіскою української держави, за якою приховано не зовсім привабливий фасад та зміст функціонування державного апарату, чи діяльності так званих «професійних правозахисників». Загалом прав стало більше, але захищаються вони гірше. Права людини в Україні виступили та продовжують виступати свого роду заручниками складних процесів державотворення, об'єктом системних політичних спекуляцій з боку практично усіх політичних сил, що в значній мірі, в суспільній свідомості, нівелювало й саму цінність прав людини.

При цьому головне завдання українського суспільства – не забувати, що держава (національний лідер) не дарує права, вона лише закріплює їх у законі та забезпечує їх реалізацію. Якщо ж держава ігнорує природні права людини на угоду якимось «вищим цілям» чи, понад те, утискує, знищує їх, перешкоджає їх здійсненню чи створює умови для реалізації прав лише для певної групи осіб, прошарку, класу, її характеризують як антидемократичну. Така держава не має права на існування, оскільки не виконує свого головного призначення – вона не захищає індивідуальні права людини як вираження свободи та гідності кожної людської істоти.

Права людини і громадянина в Україні можуть обмежувати тільки у випадках, прямо передбачених Конституцією і з метою:

- врятування життя людей та майна;
- запобігання злочинів чи його припинення;
- забезпечення інтересів національної безпеки, територіальної цілісності, громадського порядку, економічного добробуту;
- забезпечення охорони здоров'я і моральності населення, захисту репутації або прав і свобод інших людей;

– запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно.

Не можуть бути обмежені:

– право мати рівні з іншими конституційні права і свободи та право бути рівними перед законом;

– право громадянина України не бути позбавленим громадянства; право не бути вигнаним за межі України та право не бути виданим іншій державі;

– право на життя і право захищати своє життя і здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань;

– право кожного на повагу до його гідності і право не бути підданим катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню;

– право на свободу та особисту недоторканність.

Тобто, фундаментальний характер прав людини означає, що будь-яке втручання державної влади у реалізацію ваших прав має бути чітко юридично закріпленим, відповідати положенням Конституції та бути обґрунтованим.

Дотримання прав людини є ключовою національною ідеєю усіх демократичних країн світу. Незалежно від обраної формули національної ідеї, в її центрі має знаходитися людина, її інтереси, дотримання прав і свобод.

Права національних та мовних меншин Україні залишаються під загрозою, що не припустимо в демократичному суспільстві, оскільки головний принцип демократії можна висловити в словах «правління більшості при збереженні прав меншості».

Незважаючи на те, що Україна ратифікувала більшість найважливіших міжнародних актів в сфері прав людини – Загальну декларацію прав людини, Міжнародний пакт про громадянські і політичні права та Факультативний протокол до нього 1966 р., Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права 1966 р., Міжнародну конвенцію про ліквідацію всіх форм расової дискримінації 1965 р., Конвенцію про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок 1979 р., Конвенцію про права дитини 1989 р., Конвенцію ООН проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання 1984 р. та інші, – їх дія на території нашої держави номінальна.

У цьому випадку на перший план має виступати робота громадських та правозахисних організацій, які зобов'язані нагадувати владі про взяті на себе зобов'язання щодо забезпечення стандартів з прав людини. Саме права людини мають стати міцним фундаментом новітньої України – її справжньою, не видуманою національною ідеєю, – що об'єднає усіх громадян в український народ і соціум, в якому комфортно жити кожній людині, а громадяни пишатимуться своєю державою.

Список використаних джерел та літератури:

1. Васецький В. Забезпечення прав та свобод людини і громадянина в демократичному суспільстві / В. Васецький // Часопис Київського університету права. – 2009. – № 2. – С.16–20.

2. Рабінович П. М., Хавронюк М. І. Права людини і громадянина : [навч. посібн.] / П. М. Рабінович, М. І. Хавронюк. – К. : Атіка. – 2004 – 464 с.

3. Конституція України / Документ 254к/96-вр, чинний, поточна редакція – Редакція від 30.09.2016, підстава 1401-19 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>

Бойко Альона Романівна

студентка

Житомирський державний університет імені Івана Франка

Захист права інтелектуальної власності в Україні

Право інтелектуальної власності – порівняно нове поняття. Прийнято вважати, що «батьківщиною» законів про захист прав інтелектуальної власності (в її сучасному розумінні) є Англія. Саме в Англії був прийнятий перший патентний закон (1623 р. «Статут про монополії»). Вперше поняття «інтелектуальна власність» у сучасному розумінні було використано в Конвенції про заснування Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ), яка була прийнята 1967 р. в Стокгольмі. З тих пір це поняття використовується в міжнародному праві і національному законодавстві багатьох країн, включаючи Україну.

Слід звернути увагу, що інтелектуальною власністю є не просто результат творчої розумової діяльності, як такої, а закріплене законом право на цей результат, тобто право інтелектуальної власності. З юридичної точки зору, право інтелектуальної власності – це система правових норм, які регулюють відносини в суспільстві, пов'язані зі створенням і використанням об'єктів інтелектуальної власності.

Інтелектуальна власність, як і будь-який інший вид власності, часто є об'єктом протиправних дій з боку третіх осіб і відповідно потребує правового захисту.

Право на захист інтелектуальної власності передбачено Конституцією України [Конституція України, Розділ II, стаття 54]. Проблеми захисту прав на об'єкти інтелектуальної власності (ОІВ) стосуються сфери ліцензування виробництва, експорту (імпорту) продукції з використанням ОІВ (наприклад, виготовлення та продаж лазерних дисків і матриць для їх виробництва); сфери оплати праці авторів винаходів і раціоналізаторських пропозицій на діючих підприємствах (в організаціях) та ін. В Україні правові відносини, пов'язані з охороною і захистом права інтелектуальної власності, відносяться до предмету регулювання цивільного права і регулюються відповідним законодавством України. Основним законодавчим актом, після Конституції, що регулює правові відносини в сфері інтелектуальної власності, є Цивільний кодекс України [Цивільний кодекс України, Книга четверта]. З точки зору предметної структури всі норми вітчизняного законодавства в сфері інтелектуальної власності можна розділити на чотири самостійних правових інститути: 1) інститут авторських і суміжних прав (на твори науки, літератури, мистецтва та ін.); 2) інститут патентних прав (на винаходи, корисні моделі і промислові зразки); 3) інститут прав на позначення (на фірмові найменування, на торговельні марки, на вказівку походження товарів); 4) інститут прав на нетрадиційні результати інтелектуальної діяльності (на наукові відкриття, на топографії інтегральних мікросхем, на раціоналізаторські пропозиції, на комерційну таємницю, на сорти рослин та ін.).

Чітке визначення сутності права інтелектуальної власності, а також повний перелік об'єктів права інтелектуальної власності встановлені нормами Цивільного